

mer: 44 regeringsrepræsentanter, 22 arbejdsgiver- og 33 arbejderrepræsentanter).

Desuden nedsattes der i overensstemmelse med forretningsordenen følgende kommissioner:

7. Kommission til prøvelse af fuldmagter (Credentials Committee) (1 fra hver gruppe).
8. Kommission angående konferencens reglement (Committee on Standing Orders) (28 medlemmer: 20 regeringsrepræsentanter, 4 arbejdsgiver- og 4 arbejderrepræsentanter).
9. Kommission vedrørende resolutioner (54 medlemmer: 36 regeringsrepræsentanter, 9 arbejdsgiver- og 9 arbejderrepræsentanter).

Danmark havde følgende repræsentation i kommissionerne:

Kommissionen vedrørende finansielle spørgsmål: fhv. nationalbankdirektør *C. V. Bramsnæs*.

Kommissionen vedrørende gennemførelse af konventioner og henstillinger: kontorchef *T. Haarløv* og direktør *A. Rise*.

Kommissionen vedrørende erhvervsmaessig tilpasning: fru *Nina Andersen*, direktør *A. Rise* med kontorchef *H. Nielsen* som suppleant samt forbundsformand *P. Knudsen*.

Kommissionen vedrørende ferie med løn: direktør *Erik Dreyer*, som blev valgt til kommissionens formand, direktør *A. Rise* med sekretær *J. Saabye* som suppleant samt sekretær *K. Lindberg*.

Kommissionen vedrørende resolutioner: departementschef *H. H. Koch*, direktør *A. Rise* og næstformand *Einar Nielsen*.

Prøvelse af fuldmagter.

Ifølge konferencens forretningsorden skal indsigelser, som rejses overfor generalsekretæren mod beskikkelsen af nogen af de delegerede på konferencen, behandles i komiteen vedr. fuldmagter. I tilfælde, hvor komiteens stilling til en fremsat indsigelse er enstemmig, er komiteens afgørelse endelig. Kan enighed ikke opnås i komiteen, skal spørgsmålet forelægges plenarforsam-

lingen til endelig afgørelse med nærmere redegørelse for de overvejelser og de synspunkter, hvorpå komiteens flertal og mindretal bygger deres standpunkt til indsigelsen.

Der var på konferencen rejst følgende indsigelser:

a. Indsigelse mod fuldmagterne for repræsentanterne for Det nationalistiske Kina („Formosaregeringen“). I sin rapport fremhævede komiteen, at situationen ganske svarede til den, der havde foreligget ved de foregående 4 års konferencer, og at det på grund af spørgsmålets politiske karakter i første række tilkom De Forenede Nationer at tage stilling dertil. Komiteen havde derfor enstemmigt afvist indsigelsen, der således ikke kom til realitetsbehandling i plenarforsamlingen. Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt Formosaregeringen skulle opnå stemmeret under konferencen, henvises til side 16.

b. Indsigelse mod fuldmagterne for visse af de udpegede arbejderdelegerede fra Panama, Philippinerne og Venezuela. Indsigelserne blev ligeledes enstemmigt forkastet af komiteen.

c. Indsigelse mod fuldmagterne for de udpegede arbejdsgiverdelegerede fra Sovjetunionen, Bjelorusland, Ukraine, Bulgarien, Czekoslovakiet, Ungarn og Polen.

Vedrørende dette sidste spørgsmål, der var rejst af arbejdsgivergruppen, fandt der en indgående debat sted i komiteen, og da komiteen ikke kunne nå til et enstemmigt resultat, blev spørgsmålet — på et ret fremskredent tidspunkt af konferencen — forelagt plenarforsamlingen til afgørelse.

Ved forelæggelsen af fuldmagtskomiteens endelige beretning fremhævede komiteens formand, den norske regeringsrepræsentant *Øksnes*, at det afgørende i problemet var, hvorvidt regeringen i en stat med nationaliseret økonomi efter arbejdsorganisationens forfatning var berettiget til at udpege arbejdsgiverrepræsentanter og rådgivere for disse. Komiteens flertal, bestående af formanden og den svenske arbejderrepræsentant *Sölvén*, gik ind for, at man måtte anerkende de pågældende som arbejdsgivere, medens arbejdsgivernes repræsentant var af den modsatte opfattelse. Flertallet gjorde udførligt rede for de overvej-